

SLOVENCI V AMERIKI

Amerikanci smo po svoji volji.

Naše tradicije so nam svete; sveta nam je naša vlada.

Svobodo, katero smo prišli vživati, ogroža tuj sovražnik. Lahko jo obdržimo s tem, da kupimo bond posojila za svobodo.

Vaša osebna varnost in varnost vaših potomcev, čast vaše dežele in celotnega človeštva je odvisna od uspeha tega vojnega posojila, katerega je razpisala vlada Združenih držav.

Ako kupite bond, postanete lastnik dela Združenih držav.

Za te bonde jamči:

1.) Stodeset milijonov ljudij, ki tvorijo vlado Združenih držav in vse, kar ti ljudje, kot narod, lastujejo.

2.) To je varno investiranje in nikaka špekulacija.

3.) To je obveznost Združenih držav, najmočnejšega, najbogatejšega in najpodjetnejšega naroda na svetu; to je mortgage na vso lastnino.

4.) Vsak bond ima isto moč in veljavno kot denar Združenih držav.

5.) Bond posojila za svobodo je boljši kot denar, ker Vam nese 4 odstotke obresti, med tem ko denar, ako ni naložen, ne prinaša nikakega dobička.

6.) Ako sami ne morete nositi puške, naj se Vaš denar bojuje za svobodo.

7.) Vsak dolar, katerega naložite v bonu posojila za svobodo je velika pomoč za uspešen konec vojne.

Posojilo lahko podpišete na vaši banki, v društvu, pri odvetniku, pri podjetniku, pri katerem ste uslužbeni s tem, da plačate takoj, ali pa v obrokih. Vsak delavec tudi z najmanjšim zaslužkom si lahko kupi bond za \$50.00 na ta način, da plačuje vsak teden po \$1.00. Vsak človek, ki služi denar in ima denar, mora kupiti bond in sicer takoj. Kolikor več bo podpisane posojila, toliko prej bo končana vojna. To bo pa tudi pred celim svetom dokaz, da smo na strani predsednika in ameriške vlade. Mi vsi moramo storiti svojo dolžnost: nekateri v zakopih, nekateri v tovarnah in rudnikih, nekateri pa z drugim delom, ki pomaga naši vladi. Najboljša pot, s katero morate najbolje služiti je, da kupite bond posojila za svobodo.

Naši evropski bratje, katerih domovi so bili oropani, katerih dežele so bile opustošene od strani nečloveškega napada največje avtokracije na svetu, so postali žrtve našega skupnega sovražnika. Vsi ti ljudje: Slovenci, Hrvatje, Srbi, Čehi, Slovaki, Poljaki, Rusi, Rusinci, Lituanici, Finci, Norvežani, Švedi, Danci, Nizozemci, Francozi, Italijani, Španci, Portugalci, Rumunci, Grki, Švicarji, Albanci, Armeni, Sirci, Perzijci, Japonci, Kitajci in Judje; vsi se ozirajo na Združene države za svobodo in zaščito ter osvobожenje teh dežel, ki so naše zaveznice.

Vse evropske narode ogroža brezobzirna avtokracija, ki je naša sovražnica. Le nekoliko si moremo predstavljati strašno usodo, ki je zadela naše brate v Evropi; njih sovražnik je naš sovražnik, s katerim se bojujejo Združene države. Zaradi tega vas pozivljamo, da podpišete po svojih močeh.

BONDE POSOJILA ZA SVOBODO

Vsi različni narodi v Ameriki tekmujejo med seboj pri kupovanju teh bondov; tudi mi Slovenci ne bodimo zadnji in pridno sezimo po njih ter tako pomagamo svojemu narodu, celiemu človeštvu in Združenim državam, kjer živimo in katerim se imamo zahvaliti za naše blagostanje.

Tako pri vstopu v svetovno vojno so Združene države izjavile, da gredo v boj za svobodo majhnih narodov, med katere se prištevamo tudi mi Slovenci. Ako hočemo, da bomo tudi Slovenci upoštevani pri mirovnih pogajanjih, moramo tudi kaj storiti za svojo svobodo. To pa najlažje storimo na ta način, da pomagamo Združenim državam in zaveznikom v boju za demokracijo celiega sveta in s tem delujemo za lastno svobodo. To ponioč pa moremo dati na ta način, da pridno kupujemo bonde posojila za svobodo. Ta pomoč nam bo po končani vojni obilno poplačana.

Zato, Slovenci, kupujte BONDE POSOJILA ZA SVOBODO.

Glas Naroda
FRANK SAKSER.

Jan Marija Plojhar.

Ceški spisal Julij Zeyer.

Gospod Plojhar je postal zdaj fontan, katerih kvišku pršeči europe, svojega razočaranja mnogo višje nego kratek čas poprej pred gospo Giovannino. In zelo se je začudila dobra gospa ko je gospod Jan Marija Plojhar na Giggijsko povabilo, ne bi li hotel ž njimi na trg Navona, povsem odkritosčno odgovoril: "Zelo bi me zanimala 'Beffana', vendar pa se bojim, da bi vam mogel biti za nadloga."

"Oh, za gnečo so širje boljša številka nego trije!" — je rekel Giggi.

"Le idite!" je prigovarjal gospa Giovannina; Suntarella, razmisljajoč v duhu o tem stanovanju ter o tem, da bo imela priložnost se o njem nekoliko razprostreti, je pristavila: "Veselilo nas bodo."

Gospod Plojhar je nesmelo dvignil oči k mladi deklei ki ni črnila besed. Devala si je pred zrealom klobuk na glavo.

Pričelo se je iznova objemanje in Katarina je obljubila, da pridekrom jutranjega dne po gospo Giovannino s prošnjo, da bi ji v skladu s "Old Englan" pomagala pri nakupovanju vskovrstnih predmetov. Potem dolgo klijanje: "Addio! Addio! A rivederai!" z obič strani, na mostovčku, po stopnicah notri dol do hišnih vrat; naposled so stali odhajajoči na cesti.

Bila je takrat tita noč pod polnočnim jasnim nebosklonom, meseč je stal nekje skrit za visokimi palačami in njegova bela svetloba, preobvladajoča plinove plameňe svetiljk, je povisala arhitektonski vtiš poslopja. Kako dvojnato aristokratska se je zdele sedaj ulica Giulia! Zares so se kazale ob pogledu nanjo Bramantejeve stopnice. Gospod Plojhar ni mogel potlačiti te opazke, čeprav se je sicer tesnoščno ogibal vsemu, kar bi bilo le izdaleko podobno estetskemu navdušenju nemških, trumoma po Italiji se klatečih profesorov v "krasnih duš".

"To je prava jasna noč, ki jo vidim v Rimu", je pristavil, kakor bi se opravjeval. Vsled tega ga je vprašal gospod Luigi Galli, kako dolgo že biva v Italiji, kje mu je do sedaj najbolj ugadaljalo, in naposled, iz katerega mesta počaja sem. Ko je bil to zvedel, je kliknil svoji sestrični. Šla je namreč nekoliko korakov spredaj v tihem pogovoru s Suntarellom.

"Catina, Catina!" Ženski sta se ustavili.

"Pomisi, gospod... gospod Jamarija — odpustite!", se je obrnil k tujcu, "ako vas imenujem, kakor vas je krstila Nina..."

"Ne oporekam", se je snejal gospod Plojhar.

"Nu, torej gospod Jamarija je iz Prage!"

"Ah!" je presenečeno in s kramnim usmevom odgovorila dekle ter pogledala sanjavo in kakor bi jo bil obsenčil mrak otočnih spominov, v tujčeve oči. In v tem njenem usmehu je bilo istotako nekaj melahnolskega.

"Moje sestrični mati, ki je umrla pred dvema letoma, je počala tudi iz Prage", je razlagal Giggi. "Po krv je bila sicer iz italijanske rodbine, ki se je davno naselila v Pragi. Rodila se je tam, živila je tam notri do svoje možnosti in smatrala se je torej nekako za Ogrko."

"Praga na Ogrskem", je priponmil Čeh z usmevom resignira nega, takšnim z ujlepšnim zmenjavam davno privajenega človeka.

Rimljan je bil nekoliko v zadrgah, pa ne v prevelikih.

"Cavaliere Luigi Galli", se je snejal Katarina, zopet vesela, "kot doktor medicine bi bil lahko učenejši! — Praga je na Českem."

"Saj ko bi tvoja mati ne bila tam doma —" snejal se je Giggi.

"Bi tega morda tudi ne vedela, misliš?" je dokončala dekle njegov stavek. "Mogoče, čeprav je sestra Amadea, moj profesor zemljepisja v samostanu, vedno trdila —"

"Catina, e hvali se!" je kliknil Giggi.

Deklica je ogovorila gospoda Plojharja.

"Kako se je ubogi moji materi tožilo po Pragi! Idealno sliko tega mesta nosim v sebi. Rada bi veda la, koliko se ujema z resničnostjo."

Med tem pogovorom so prišli na trg Farnese in tam je v zaplavni mescene svetlobe, pri šumu obih pomnila Katarina. "Kretajo se

kakor ljudje, ki vedo, da jih gle da občinstvo. Zunaj je v kampanji, v kakšnem oddaljenem vinogradu, kjer plešejo samo sebi na radost, se obnese 'saltarella' vse drugače."

"Sodrga!" je zaničljivo dodala Suntarella, ker ta ženska iz nizjega ljudstva je odporovala vsemu, kar dehti po "bohem".

Vendar so postali zaradi tujca precej dolgo, dokler niso utrjeni plesale in plesalke na tamburinu pobirali dobrovoljnega honorarja svojih občudovalev. Vrgli so jim i oni nekaj denarja, dasi je Suntarella zmerjala.

"Pojlimo, pojdimo", je stila. Pa to ni bilo lahko, ker gledaleci so se razkropili na vse strani, na stale so vrste in protivrste, grecce, krikli.

"Življenje je v nevarnosti!" je kričala Suntarella ter se krčevito držala za ramo gospoda Plojharja, z drugo roko pa je vlekla Katarino za seboj.

Gospod Plojhar se je prav potrebno trudil, da bi z lakti dela gaz svojim damam, kar se mu je deloma posrečilo. Potem jih je gneča zanesla v drugo smer k drugemu krogu, v čigar sredi je prepevalo nekoliko vojakov.

"Suntarella", je vzliknila Katarina, "postojmo, izgubili smo Gigija!"

"Signor Luigi!" je zakričala Suntarella s takom obupnim glasom kakor bi se zemlja podpirala pod njo, a precej je povsem mirno dodala: "Saj ga najdemo."

Strast in mir sta zvenela iz njenega glasu tako brez prehoda, da se vsled tega kontrasta Katarina in gospod Plojhar, ki sta se srečala z očmi, nista mogla zdržati zvomega smeha, ki je trajal tem dalej, čim osupljeno je Suntarella gledala enega na drugega, nikakor ne umevajoč, kaj jima je pričinilo to naglo veselost.

"Otroci, pravi otroci!" je vrlela z glavo ter se ozirala po Giggiju. Toda tega ni bilo nikjer videti. Premerili so dolgi trg nekolikokrat gor in dol, a ta enolični šum, to vedno enako vptje prodajalcev v lopah, ta vedno se ponavljajoči dovtip z razbojnikska bučanjem neprjetnih trobent, ta vse skozi enaki hrupni smeh, ako je posrečilo, koga na ta način ostrašiti, vse to je pričelo ne samo dolgočasiti, ampak tudi utrujevati.

"Danes obalujem vsakega, ki stanuje na trgu Navona", je rekel gospod Plojhar. Ni imel sreča, da bi povedal, kako mu ugaja 'Beffana'. Za trdno ni vedel, se li ne zabava morda Katarina.

"Nikdar se nisem videla, kaj tako zoprnega", je mirno rekla dekle. "Rada bi odšla, ko bi le našli Gigija —"

"Ah, meni se vrti glava", je potožila Suntarella. "Noge se mitresejo, proč odtod, Bog in sveta Mati božja!"

"Pa Luigi", je ugovarjala Katarina.

"Ali ne najde morda domov?" je vprašala starka s tragičnim izrazom na obličju.

"Pa midve vendar ne moreva hoditi ponoti sami po imu", je še petala Katarina.

"Ali vas ne smem spremiti?" je presto in naravno vprašal gospod Plojhar, ne da bi pokazal kakšno sladost ali očito dvorljivost v glas, ali na obrazu.

"Je tako daleč do ulice Sistina in zopet k vam nazaj", je govorila tudi povsem prosto Katarina. "Morebiti pa dobimo voz."

Prerili so se po ozkem izhodu med lopami in temimi uličkami, polnimi ljudstva, in še le na trgu Colonna so dihalo svobodnejše.

Tam je bilo sicer tudi še živo, toda razmeroma mnogo tiše. S Corso je šlo vedno še dosti vozov, pa nobeden prazen, a na voglu Sv. Lovrenca, kjer se nastavljajo izvoščki, ni bilo že nobenega.

"Nu, odtod ni predalec k nam", je rekla Suntarella, "in noč je krasna."

"Malokdaj sem videla Rim v tako pozni uru", je pravila Katarina. "Ugaja mi bolj nego podnevi."

"Zdi se mi, da pride redko kdaj v mesto. Skoraj tujka ste turkaj", je povzel mladi mož.

"Sedaj malokdaj", je odgovorila kratko.

"Ali ne čutite tesnobe v tej samoti, kjer stalno živite, kakor se mi zdi. Oprostite, vprašam preveč."

"Ne čutim", je rekla prostodušno. "Zelo ljubim mir, privadi-

ŠPANSKI KRALJ ALFONZO IN NJEGOVA ŽENA, KRALJICA VIKTORIJA.

Zapadna Slovanska Zveza

USTANOVLJENA

5. JULIIA 1908

INKPORIRANA

27. OKTOBRA 1908

WESTERN SLAVONIC ASSOCIATION

Glavni sedež: Denver, Colorado.

GLAVNI ODBOR:

Predsednik: JOSEPH PRIJATEL, 5232 Wash. Street, Denver, Colorado.
Podpredsednik: ANTON VODIŠEK, 424 Park Street, Pueblo, Colorado.
1. tajnik: FRANK SKRABEC, R. F. D. Box 17, Stock Yard Station, Denver, Colorado.
II. tajnik obenem zapisnikar: J. CANJAR, 4422 Grant St., Denver, Colo.
Blagajnik: JOE VIDETICH, 4485 Logan Street, Denver, Colo.
Zaupnik: JOHN PREDOVČ, 4837 Washington St., Denver, Colo.

NADZORNI ODBOR:

1. nadzornik: JOHN GERM, 316 Palm Street, Pueblo, Colorado.
2. nadzornik: FRANK HENIGSMAN, 1230 Berwind Ave., Pueblo, Colo.
3. nadzornik: MIHALJ KAPSCH, 508 N. Spruce, Colo. Springs.

POROTNI ODBOR:

VRHOVNI ZDRAVNIK:
Dr. R. S. BURKET, 4487 Washington St., Denver, Colo.

URADNO GLASILO:

GLAS NARODA, 82 Cortlandt Street, New York, N. Y.

Vse denarne nakaznine in vse uradne stvari se pošljajo na gl. tajnika, pritožbe na predsednika gl. nadzornega odbora, preprične zadeve pa na predsednika glavnega porotnega odbora.

Nočna pesem.

Oblačna noč je brez zvezda, in mračna misel v dnu sreca:
Da morem, predno sine dan, do tebe v miru, beli stan —

le mirak ovija tiki svet, in vrag slepi in vene cvet, Zakrij si, greh, pogled teman! Ze bliska iz moči se dan, in draga spi tako sladko, na hičih se smehja ji sen. Marijin plašč je šotor njen, kot limbar se blesti svetlo.

ZAKAJ VEČ PLAČATI AKO LAJKO URO KUPITE ZA TOVARNIŠKO CENO?

Pozlačena ura s 3 pokrovi (goldfilled case, velikost 16, jamčen) z najboljšim švicarskim kolesjem (Stratford), katera se prodaja za \$12.00 dam jaz za samo

\$8.00

(ponudba velja samo za kratek čas)

Jako okusno izdelane verižice (pozlačene) jamčene, za nositi na eno ali obe strani telovnika za:

\$3.00

Uro ali verižico pošljem proti gotovini ali poštнем povzetju. Vsaka ura je jamčena!

V. J. KUBELKA

530 W. 145th St. New York, N. Y.

Važno za vsakega.

KADAR želite izvediti za naslov svojih sorodnikov, priateljev ali znancev,

KADAR želite prodati posestvo, farmo, lote, hišo, po hištvu, trgovino itd.

KADAR želite dobiti delo za sebe ali svojega prijatelja ali znanca,

KADAR želite objaviti krst, ženitve, žalostinko itd.

KADAR želite dobiti delavce ali pomoč v gospodinjsku itd.

KADAR želite objaviti delo za sebe ali svojega prijatelja ali znanca,

KADAR želite objaviti društvena naznanila,

RABITE VSELEJ "GLAS NARODA"

"GLAS NARODA" dobite v vsaki slovenski naselbini; v vsakem mestu, v vsakem trgu in v vsaki mali vasici v Zedinjenih državah, kakor tudi v Canadi itd.

"GLAS NARODA" je najpriljubljeni in najbolj razširjeni slovenski list na svetu.

"GLAS NARODA" je razposlan na leto v štirih in pol milijona (4,500.000) iztisih in je torej najboljše sredstvo za oglaševanje.

CENE SO SLEDEČE:

Trikratno iskanje sorodnika ali priatelja stane \$1.00

Enkratna objava prodaje posestva, hiše, lota itd. stane \$1.00

Enkratna objava ženitne ponudbe, žalostinke ali kaj enakega stane \$1.00

Enkratno iskanje delavcev stane \$1.00

Slovenskim trgovcem naredimo posebno ugodne cene pri stalnih oglasih.

Naročilom je poslati vselej tudi denar.

"GLAS NARODA"

NEW YORK, N. Y.

NASLOVITE NA:

82 CORTLANDT STREET,

Rojaki, vpoštevajte naše gealo, da ne sprejmemo

glas

Ustanovljena leta 1898 — Inkorporirana leta 1900.

Glavni urad v ELY, MINN.

GLAVNI URADNIKI:

Predsednik: MIHAEL ROVANŠEK, Br 251, Conemaugh, Pa.
Podpredsednik: LOUIS BALANT, Box 106 Pearl Ave., Lorain, Ohio.

Tajnik: JOSEPH PISHLER, Ely, Minn.

Blagajnik: GEO. L. BROZICH, Ely, Minn.

Blagajnik Neizplačanih smrtnin: LOUIS COSTELLO, Salida, Colo.

VRHOVNI ZDRAVNIK:

Dr. JOS. V. GRAHEK, 843 E. Ohio St., N. E. Pittsburgh, Pa.

NADZORNIKI:

JOHN GOUŽE, Ely, Minn.

ANTHONY MOTZ, 9641 Ave. "M" So. Chicago, Ill.

IVAN VAROGA, 5126 Natrona Alley, Pittsburgh, Pa.

POROTNIKI:

GREGOR J. PORENTA, Box 176, Black Diamond, Wash.

LEONARD SLABODNIK, Ely, Minn., Box 480.

JOHN RUPNIK, S. R. Box 24, Export, Pa.

PRAVNI ODBOR:

JOSEPH PLAUTZ, Jr., 432 — 7th St., Calumet, Mich.

JOHN MOVERN, 624 — 2nd Ave., W. Duluth, Minn.

MATT. POGORELC, 7 W. Madison St., Room 605, Chicago, Ill.

ZDRAŽEVALNI ODBOR:

RUDOLF PERDAN, 6024 St. Clair Ave., N. E. Cleveland, Ohio.

FRANK ŠKRABEC, Stk. Yds. Station RFD, Box 17, Denver,

Colo.

FRANK KOCHVAR, Box 386, Gilbert, Minn.

Vsi dopisi, tikajoči se uradnih zadev, kakor tudi denarnih podlage, naj se pošljajo na glavnega tajnika Jednote, vse pravilno pa na predsednika porotnega odbora.

Na osebna ali neuradna pisma od strani članov se ne bodo odzvali.

Društveno glasilo: "GLAS NARODA".

DIM.

Ruski spisal Ivan Turgenev.

(Nadaljevanje.)

Se ni pretekla ena ura, ko pri občutkom. Ona se mu ljubezljivo pokloni, pa meri z očmi Tanjo hitro in hladno ter se spolzne mimo njih. Ratniproj je bil visoko vzdušen klobuk, Potugin pa je nekaj ponarabil pred seboj.

"Kdo je ta ženska?" vpraša hitro Tatjana. Do tega trenutka ni bila odprla ust.

"Ta ženska?" reče Litvinov. "Ta ženska... to je neka gospa Ratmirova."

"Rusinja?"

"Da."

"Ste se vi že tukaj z njo seznavili?"

"Ne, poznam jo že dolgo."

"Kako je krasna!"

"Si videla njeneto toaleto?" vpraša se Kapitolina Markovna. "Deset rodbin se lahko živi celo leto samo za ta denar, kar velja le eden njenih nakitov. Hodiš žijo njen mož?" obrne se k Litvinovu.

"Da, mož."

"Ona mora biti tako bogat."

"Tega ne vem prav; ne mislim."

"In kakšen poklic ima?"

"General je."

"Kake oči!" spregovori Tatjana. "Kak čuden izraz v njih: in zasmijene in umne... Takih oči še nisem videla."

Litvinov ni reklo nič; zdelo se mu je, da čuti zopet na svojem licu ostri pogled Tatjanin, ali on se je motil: gledala je na ta, na pesek na potu.

"Moj Bog, kako čudovič je to!" vsklikne Kapitolina Markovna, kazajoča s prstom na nizko kočijo, v kateri je ležala nedostojno prostrta rdečelasnata ženska s plosnatim nosom, v nenačinno krasni obleki ter v lilijskih nogavicah.

Tatjana je gledala nanj pažljivo ter s takim izrazom, kakov da bi same sebe izpravevala, kaki občutki da se vabljajo v nji. On ji hitro pomigne z glavo in ona mu odgovorjava takoj ter zopet gleda nanj vprašajoča: "nem brez prisiljenja, kakor da bi bil stal dalje od nje, nego je bilo v istini. Litvinov pove: "No, vaš Baden!" reče ona napolei. "Se sme tukaj-le na takem mestu?"

"Kaj pa, da se sme, Kapitolina Markovna. Za to je kamen postavljen."

"Bog vas razumi! Tam v Parizu, pravijo, na boulevardih tudi stoejo klopi; pa sestri manje ni prijetje, pokloni se ji z težkim lénom."

Chas. McKinley, Američki brigadni general.

Litvinov ni odgovoril nič na to: misil je, da tremutek le na to, da je dva koraka od tod tisto mesto, kjer je imel z Irino pogovor, ki je vse odločil. Potem mu je prišlo misel, da je videl danes na njenem obrazu majhno ročno pego.

Kapitolina Markovna se spusti na klop, Tatjana poleg nje. Litvinov je postal na potu; med njim in Tatjanom — ali se mu je le tako zdelo — se je nekaj izvrševalo... nevede in polagonoma.

"Ah, budalo, budalo", reče Kapitolina Markovna s sožaljenjem majaje z glavo, "ko bi se prodala njenata toaleta, živi se zanjo ne deset, ampak dvajset rodbin. Ste-li videli pod njenim klobukom v rdečih laseh briljante? Podnevi briljante, a!"

"Saj nima rdečih las", reče Litvinov, "ona jih je le pobavila; tako je zdaj v modi."

Kapitolina Markovna zopet razpne roke in se zamisli.

"No," reče naposlед, "pri nas v Draždanh še ni prišlo do takega skandalja. To je zato, ker smo danje proč od Pariza. Vi ste tudi tege mnjenja, kaj ne, Gregorij Mihajlovič?"

"Jaz!" reče Litvinov in misli sam pri sebi: "Kaj je neki vprašala?" — "Jaz! Gotovo, govorova..."

Zdaj se zasiši lahko koračanje in klopi se bliža Potugin.

"Zdravo, Gregorij Mihajlovič!" spregovori on smehlje in kimaje z glavo.

Litvinov ga preej prime za roko.

"Zdravo, zdravo, Sozont Ivanovič! Zdi se mi, da sem vas srečal z... malo poprej v drevoredu."

"Da, to sem bil jaz."

Potugin se spoštljivo prikoni sedemčim ženskam.

"Dovolite, da vas predstavim, Sozont Ivanovič — Moji dobriznanki, rojakinji, ravnikar sta prišli v Baden. — Potugin Sozont Ivanovič, naš rojak, tudi badenski gost."

Obe ženski sta se malo pripomnili. Potugin obnovi svoj poklon.

"To mesto je treba videti", zane s tankim glasom Kapitolina Markovna. Dobrošuna starci devici je vpadelo srce, skrnala je, da bi se ne izdala. "Vsak si drži za prijetno dolžnost, da živi nekoliko časa tukaj."

"Baden je zares prijetno mesto", odgovori Potugin in pogleda od strani na Tatjanino, "jako prijetno mesto."

"Da, samo da je tako aristokratično, kolikor zamorem jaz soditi. Midve sva živeli ves čas v Draždanh... vrlo zanimivo mesto; ali vendar je vredno malo ogledati se po svetu."

"Popravila je besedo", misli Potugin. — "To ste prav dobro povedali", reče glasno, "priroda je zares divna in lega taka, kaščarska se redko kje najde. Vasa sopotnice mora to posebno ceniti. Ali ni istina, gospica?" pristavi on, obrnviš se proti Tatjanini.

Tatjana je obrnila na Potugina svoje velike, bistre oči. Videlo se ji je, da ni razumeala, kaj hoče Potugin od nje in zakaj da jo je Litvinov z njim seznanil že prav dan njegova prihoda, s tem nesumnim človekom, ki je nisec kmil-

pametno in dobro lice in ki je sledil priljubno ter prijateljsko načelo.

"Da", reče ona, "tukaj je zelo lepo."

"Dobro bi bilo, da bi obiskali stari zamok (grad)", nadaljuje Potugin, "posebno pa bi vam svedoval podati se v Ilburg."

"Saksomska, Švicaarska", začne Kapitolina Markovna, "je jej...

Naenkrat se razlegnejo glasovi trombe po drevoredu: vojaški pruski orkester iz Rastadta (leta 1862 je bil Rastadt še zvezna trdnjava), ki je začel svoj tedenski koncert v paviljonu.

Kapitolina Markovna se preej vzdigne.

"Godba", reče ona, "godba à la Conversation!... Pojdimo tja! Zdaj je ravno štiri, kaj ne? Občinstvo se že nabira!"

"Da", odgovori Potugin, "se da je čas, ko se svet shaja, in godba je vrlo lepa."

"No, tako se pa ne smemo več obotavljati. Tanja, pojdimo!"

"Dovolite, da vas spremim?" vpraša Potugin v voliko začudenje Litvinova; njemu še na miselni prislo, da ga je Irina poslala.

Kapitolina Markovna se namisli.

"Prav ljubo nam bo, prav ljubo, monsieur."

Potugin ponudi Kapitolini Marovni roko, Litvinov poda svojo Tatjano in oba para se napotita proti "konversationshausu". Potugin je nadaljeval svoj razgovor s Kapitolino Markovno, Litvinov pa je stopal poleg Tanje ne spreverovrši se besedil in le dvakrat je rahlo k sebi pritisnil Tatjanino roko ter brez vsakega poveda se nasmešnil. V tej stiskaju roke je ležala velika jaž, na katero ona ni odgovorila, in Litvinov je spoznal to laž. To ni bilo vzhajenje zagotovljeno dveh dñih, ki se zvezeta v temo zvezo, ampak izraževalo je oddaljenje ene od druge, namestovalo besede, ki jih on ni mogel najti. To molčanje, ki se je začelo med obema, je rastlo in se utrjevalo. Tatjana je pogledala v drugo pazljivo in občutljivo na Litvinova.

Kapitolina Markovna se spusti na klop, Tatjana poleg nje. Litvinov je postal na potu; med njim in Tatjanom — ali se mu je le tako zdelo — se je nekaj izvrševalo... nevede in polagonoma.

"Ah, budalo, budalo", reče Kapitolina Markovna s sožaljenjem majaje z glavo, "ko bi se prodala njenata toaleta, živi se zanjo ne deset, ampak dvajset rodbin. Ste-li videli pod njenim klobukom v rdečih laseh briljante? Podnevi briljante, a!"

"Saj nima rdečih las", reče Litvinov, "ona jih je le pobavila; tako je zdaj v modi."

Kapitolina Markovna zopet razpne roke in se zamisli.

"No," reče naposlед, "pri nas v Draždanh še ni prišlo do takega skandalja. To je zato, ker smo danje proč od Pariza. Vi ste tudi tege mnjenja, kaj ne, Gregorij Mihajlovič?"

"Jaz!" reče Litvinov in misli sam pri sebi: "Kaj je neki vprašala?" — "Jaz! Gotovo, govorova..."

Zdaj se zasiši lahko koračanje in klopi se bliža Potugin.

"Zdravo, Gregorij Mihajlovič!" spregovori on smehlje in kimaje z glavo.

Litvinov ga preej prime za roko.

"Zdravo, zdravo, Sozont Ivanovič! Zdi se mi, da sem vas srečal z... malo poprej v drevoredu."

"Da, to sem bil jaz."

Potugin se spoštljivo prikoni sedemčim ženskam.

"Dovolite, da vas predstavim, Sozont Ivanovič — Moji dobriznanki, rojakinji, ravnikar sta prišli v Baden. — Potugin Sozont Ivanovič, naš rojak, tudi badenski gost."

Obe ženski sta se malo pripomnili. Potugin obnovi svoj poklon.

"To mesto je treba videti", zane s tankim glasom Kapitolina Markovna. Dobrošuna starci devici je vpadelo srce, skrnala je, da bi se ne izdala. "Vsak si drži za prijetno dolžnost, da živi nekoliko časa tukaj."

"Da, samo da je tako aristokratično, kolikor zamorem jaz soditi. Midve sva živeli ves čas v Draždanh... vrlo zanimivo mesto; ali vendar je vredno malo ogledati se po svetu."

"Popravila je besedo", misli Potugin. — "To ste prav dobro povedali", reče glasno, "priroda je zares divna in lega taka, kaščarska se redko kje najde. Vasa sopotnice mora to posebno ceniti. Ali ni istina, gospica?" pristavi on, obrnviš se proti Tatjanini.

Tatjana je obrnila na Potugina svoje velike, bistre oči. Videlo se ji je, da ni razumeala, kaj hoče Potugin od nje in zakaj da jo je Litvinov z njim seznanil že prav dan njegova prihoda, s tem nesumnim človekom, ki je nisec kmil-

Inšta je knjižica:

DVE ŠALOIGRI.

Knjižica vsebuje dve igri:

"ČARLJEVA ŽENITE"

in

"TRIJE ŽENINI"

ter stane samo 25c.

Oti, ki namenljajo prirediti igre, naj hojte narocite, ker izpla je v ozemljem številu.

Naročilom je treba priloziti de način.

V nalogi jih ima:

L. BENEDIK,

2315 Madison St., Brooklyn, N. Y.

BOJAKI NAROCILATE SE NA

"GLAS NARODA", NAJVEČI SILOVNI

DNEVNIK IN NOVNOSTI V SRED. DNEV.

Može.

True translation filed with the post-

master at New York on Oct. 17, 1917,
as required by the act of Oct. 6, 1917.

London, Anglia, 15. oktobra.

Ob Struni so škotske čete z uspe-

hom napadle vas Homondos bližu

Seresa. V hudem boju so vjeli 143

sovražnih vojakov in vplenili tri

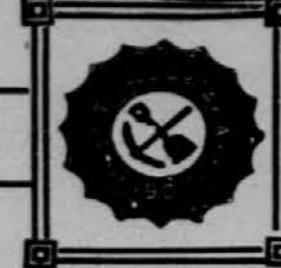
strojne puške. Naše izgube so maj-

hine.

JUGITO TABLET,

stelljena iz najboljših čistih rastlin,</div

SLOVENSKO

Sveti Barbara

KA ZEDINJENE DRŽAVE SEVERNE AMERIKE.

Sedež: FOREST CITY, PA.

Incorporated dne 21. januarja 1902 v državi Pennsylvania.

GLAVNI URADNIKI:

Predsednik: F. S. TAUCHAR, 674 Absay Ave., Rock Springs, Wyo.
Podpredsednik: JAKOB DOLENČ, box 181, Broughton, Pa.

Tajnik: FRANK PAVLOVIČ, box 647 Forest City, Pa.

Pomočni tajnik: AVGUST GOSTIŠA, box 310, Forest City, Pa.

Biagajnik: JOSIP MARINČIČ, 5805 St. Clair Ave., Cleveland, Ohio.

Pomočni biagajnik in zaupnik: ANT. HOČEVAR, RFD, No. 2 box 27; Bridgeport, Ohio.

NADZORNI ODBOR:

Predsednik nadz. odbora: JOSIP PETERNEL, box 95, Wilcock, Pa.

1. nadzornik: JERNEJ HAFNER, box 65, Burdine, Pa.

2. nadzornik: IVAN GROŠELJ, 885 E. 137th St., Cleveland, Ohio.

POROTNI ODBOR:

Predsednik porot. odbora: MARTIN OBREŽAN, box 72, E. Mineral, Kan.

1. porotnik: FRANC TEROPČIČ, R. F. D. No. 3, box 146, Fort Smith, Ark.

2. porotnik: JOSIP GOLOB, 1916 So. 14th St., Springfield, Ill.

VRHOVNI ZDRAVNIK:

Dr. JOSIP V. GRAHEK, 843 E. Ohio St., Pittsburgh, Pa.

Uradno glasilo: "GLAS NARODA", 82 Cortlandt St., New York, N. Y.

Cenjena društva, oziroma njih uradniki so napolnili pošiljati vse do-

pisne direktno na glavnega tajnika in nikogar drugega. Denar naj se pa po-

sljavi potom poštnih, ekspreznih ali bančnih denarnih nakaznic, nika-

kor pa ne potom privatnih čekov, na naslov: Frank Pavlovič, Farmers & Miners National Bank, Forest City, Pa.

V slučaju, da opazijo društveni tajniki pri poročilih glavnega tajnika,

kake pomanjkljivosti, naj to nenudoma naznamo uradu glav. tajnika, da

se samore napako popraviti.

UMETNI JAHĀČ

:- ROMAN :-

50

(Nadaljevanje).

28.

Ko je dospel grof Gulf nekega večera v svojo sobo je opazil na mizi pismo ki se je glasilo:

Tisočkratna hvala za twojo bratovsko ljubezen, moj dragi. — Da, prav imam. — Po vsem tem, kar se je zgodilo zadnje dni tukaj, ni moje stališče zavidanja vredno. Po obisku onega Zubiga, katerega že poznaš iz mojih pišem ni po smrti starega pijaanca, je prišlo med ljudi več kot sem domneval, da bo prišlo.

Po celi vasi in celi okolici govorje o mojem prejšnjem življenju. Ljudje se me nekako izogibajo, prejšnja prijaznost je pa popolnoma izginila.

Moje edino veselje je moj otrok, katerega sem odtegnil postopaškemu življenju in ga zdaj popolnoma osrečil.

Georgini sem pisal in ji predlagal, da naj se loči z menoj. Njen odgovor me je zelo presenetil. Pisala mi je namreč, da bi se ločila, toda pod edinim pogojem, namreč, da ji dam Jozefino.

Toda sčasoma se je vse izpremenilo. Royazet jo hoče imeti na vsak način za ženo. Tudi ona je začela privoljevati in to, in tako se mi zdi, da bom kmalu dobil vse potrebitne papirje.

Ponudil si mi, da naj grem na Ogrsko, kjer si mi kupil posestvo. Najsrnejsja hvala za to ponudbo. Zame si storil več, veliko več kot bi mogel storiti brat za brata.

Dragi brat, jaz sem si sestavil drugačen načrt. Če da Bog srečo, boste še videla obojica srečna in zadovoljna. In če Bog da srečo, bom se vsečeno lahko potolačen pogledal svoji materi v oči.

Sklenil sem odpovedati v Ameriko. Od mojega malega kapitala mi je vseeno še toliko ostalo, da bom imel zase in za svoje. Pred kratkim sem vzel za svojo neko ubog dekle. Otroka se neizmerno ljubita in se smatrata kot sestri. — S posestvo bom vzel samo konja, ki mi je tako zvesto služil in mi je resil otroku. — Podaril ga bom tebi in upam, da bo tudi tebi zvest.

Vse drugo ti bom povедal ustreno. — Medpotome se bom oglašil pri tebi, da se ti bom še enkrat zahvalil za vse izkazane dobre.

Najbrže bom odšel takoj, ko bom odpadol to pismo. Pisac mi, da bo prišel novi najemnik že tekom osmih dni. Vse sem mu preskrbel, tako da bo lahko sedel lepo na gorko.

Zato sem ti tudi hvaležen, ker praviš, da boš vse do sedanje uslužbene obdržal na posestvu.

Z najlepšim pozdravom

tvoj

George.

Pripis. — Ker si me že ravno vprašal, s kom je počnula Marta, ti povem, da je bil to baron Hugo Silbern.

Gulf je prebral pismo enkrat, dvakrat in desetkrat. Zatem je vstal in se začel naglo izprehajati po sobi.

— Ne sme proč! — Ne sme! — Je šepeč sam s seboj. — Pod nobenim pogojem ne sme v Ameriko. — To je edino sreča, ki príprava tukaj meni in vsled tega bova šla skupaj na Ogrsko. — Saj tudi meni gori pod nogami. — Hvala Bogu, da bo prišel. — Ustmeno se lahko več dogovori kot pa potom pisma. On bi ne šel nikam, če bi vedel samo tisoč del onega, kar moram jaz tukaj trpeti.

In ko je enkrat sklenil, da zapusti svojo dosedanje službo ter da se preseli, se je nenudoma pomiril.

Uredil je svoje papirje in se namenil h knezu. — Kneza ni bilo doma. — Odpeljal se je bil na lov in so ga šele zvečer pričakovali.

Toliko vec opravka je pa imel Karol, Gulfov strežaj. — Gospodar mu je bil naročil opremiti dve sobi in pripraviti vse potrebno za goste, ki lahko vsak hid pridejo.

Tisti večer je bila sovraja pri gospodu Zubigu. — Tudi Gulf je bil povabljen, pa se je bil še pravočasno opravčil.

Ko se je proti večeru odpravil na izprehod, je srečal slučajno barona.

— Dragi prijatelj — je rekel ta — v moje največje razočaranje so mi povedali, da ne morete priti nočoj. — Moje žene nikakor ne morem potolačiti.

— Strašno mi je žeal — je odvrnil grof — toda ne morem po magati. — Zdaj imam veliko dela, ker nameravam prihodnje dni zopet odpotovati.

— Zopet greste na dopust? — je vprašal Zubig in oči so se mu zasvetile v silni radovednosti.

— Da — je odvrnil Gulf mirno, ki je prav dobro vedel, kam je namenjen njegovo vprašanje.

— Kam ste pa namenjen?

— Najbrže na svoja posestva?

— Da, skoraj gotovo bom tudi na posestvih par dni. — Toda, čakajte....

— Kaj pa, gospod grof?

— Ali že dolgo časa niste nicesar slišali o svojem prijatelju, baronu Silbernu?

— O mojem prijatelju? — se je začudil Zubig.

— Da, seveda.

— No, ravno prijatelja ga ne morem imenovati. — On je precej vsiljiv človek, in če pride enkrat v družbo, se ga ne more tako kmalo iznenediti.

— Če bi ga slučajno videli, prosim vas, pozdravite ga v mojem imenu.

— V vašem imenu?

— Da. — On bo že vedel kaj naj to pomeni.

— Kaj naj to pomeni? — je vpraševal baron vedno bolj za čuden.

— Ali se vam zdi to tako čudno?

— Dam vam častno besedo....

— Vašo častno besedo? — je vprašal grof in ma ni pustil izpregoroviti stavka. — Gospod intendant, zdi se mi, da ste včasih s svojimi častnimi besedami precej lahkomisljeni.

— Meni se zdi da ne. — Neizmerno bi bil pa zadovoljen, če bi vam mogel to dokazati. — Ali ste imeli... ali ste imeli kak spor z baronom Silbernom?

— Jaz? — Kaj pa vendar mislite? — Jaz barona sploh ne poznam. — Če sem prav informiran, je imel baron pred kratkim precej neprijeten doživljaj. — Gotovo ne bo hotel o tej stvari govoriti z vami.

— Res? — Strašno radovednost vzbujate v meni. — Veliko usluga bi mi napravili, če bi mi hoteli povedati....

— Žal mi je, gospod baron. — Res mi ni mogoče. — Siecer sem pa tudi samo površno poučen o tej zadevi. — Morda vam zamorevaša prerokinja povedati kaj natancnije.

— Moja prerokinja? — Za božjo voljo, gospod grof, vi govorite danes v samih ugankah.

— Ne, ne, gospod, to niso nobene uganke.

— No, dobro. — Kdo pa je moja prerokinja?

— Gospodična Frančiška Zabel.

— Hahahaha! — se je krohal intendant. — Kaj takega pa že ne. — Imenitno ste povedali, kljub temu, da ste se zmotili. — To je pa res imenitno, res imenitno! — Stopiva v klet na steklenico vina. — Zgodbe o Silbernu mi ne smete zamolčati. — Vi ne veste, kako me mučite s svojim molkom.

— Žal mi je, da vam ne morem v vsem ugoditi. — Najboljše poročilo vam bo zamogel dati edinole baron Silber. — Prosim vas, zdaj pa oprostite. — Jaz res nimam časa.

— Torej ne morete z menoj? — Niti za trenutek ne?

— Ne, niti za trenutek.

Po teh besedah sta se poslovila.

Grof Gulf se je odpravi k ministru Ralpenu.

Minister je bil ravno pri neki seji in je sporočil grofu, naj pride naslednji dan točno ob dyanajstih k njemu.

Grof je bil torej domov in začel urejevati svoja pisma. — Stara pisma je sežgal, druga je spravil v red.

Naslednji dan je vstal zelo zgodaj, ter naročil strežaju Karlu, naj pripravi kovčeve in osmazi oblike.

Karol je začuden odkinjal z glavo ter se podal na delo.

— Kdaj pride prvi vlak? — ga je vprašal grof nenadoma.

— Odkod, gospod grof!

— No, z juga. — Odkod drugod?

— A, tako? — No potem pa bo kmalu tukaj. — Spodaj že slišim kočje. — Morda je že dospel.

— Dobro, dobro.

Grof je stopil k oknu, Karol je pa odšel po svojih opravkih.

(Dalje prihodnjih.)

Pozlačena zapestnica z uro zastonj.

Naša metoda oglaševanja nam omogoča dati popolnoma zastonj pričleni Gold filled zapestnico z uro. Pošljite nam svoje ime in naslov in prej boste podrobnejši.

The Baker Sales Co.,
Dept. C. E. 741 Roberto Ave.
WILKINSBURG, PA.

POTREBUJEM

50 drvarjev za delati drva. Plačam od \$2.00 do \$2.40 od klatfret.

Frank M. Chesney,
Supt. Wood Dept.,
Clawson Chemical Company,
140 W. Main St., Ridgway, Pa.

NAZNANILO.

Cenjenim rojakom v zapadnih državah, Wyoming, Utah, in Colorado, načrtno, naznjam, da jih bo v kratek čas obiskal naš zastopnik

Hiltni računar nemško-angl. ver.

Popolni nauk o čebelarstvu, veran \$1.00.

Sedjerev v pogovorih

Schimpffov nemško-slov. slovar

Slov.-anglički in angl.-slov. slovar

Trine ud in trcevja

Umrna hlevnica

Umrni kletar

Umrni knotovales

Velički slovensko-anglički tomljan

Zakoni in ukazi za Vojvodino

Kranjko

Bodi svoje srca koval

Doli s orlojem

Fabio

Miklova Zala

Na krivih potih